

Η ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΣΤΙΣ ΕΝΟΡΙΑΚΕΣ ΣΥΝΑΞΕΙΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

*Εισήγηση π. Δημητρίου Πατσιαλού στη Σύναξη Κληρικών και Κυκλαρχών
Αγρίνιο, 27 Σεπτεμβρίου 2023*

Σεβασμιώτατε,

Σεβαστοί συμπρεσβύτεροι,

Αγαπητοί συνεργάτες στον Αμπελώνα του Κυρίου.

Δοξολογία αναπέμπουμε στον Άγιο Θεό που είμαστε μέλη της Ορθοδόξου Εκκλησίας του. Δοξάζουμε, επίσης, τον Άγιο Θεό που μας αξιώνει να είμαστε εργάτες του Ευαγγελίου Του. Ο θερισμός πολύς σε κάθε εποχή και στην δική μας εποχή πολύ αναγκαίος. Δοξάζουμε τον Θεό και για την δωρεά Του να έχουμε νέο Επίσκοπο που μας καλεί όλους μας, πρώτα με το θυσιαστικό παράδειγμά του και στη συνέχεια με την πατρική του αγάπη και τον συντονισμό του σε ποιμαντική εγρήγορση. Καρπός της ποιμαντικής μέριμνας του Μητροπολίτου μας είναι και η αποψινή μας σύναξη.

Η Εκκλησία μας είναι ο θεανθρώπινος οργανισμός, η Κιβωτός της σωτηρίας, που πορεύεται από την ίδρυσή της, στις μέρες μας και ως τη συντέλεια του κόσμου, για τη σωτηρία του ανθρώπου. Ο ιδρυτής της Εκκλησίας Ιησούς Χριστός, δίδαξε, θαυματουργήσε, έπαθε, Σταυρώθηκε και Αναστήθηκε για να λυτρώση όλο το ανθρώπινο γένος.

Κατά την Ανάληψή Του, ο Κύριος έδωσε εντολή: «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αυτούς τηρείν πάντα όσα ενετειλάμην υμίν και ιδού εγώ μεθ' ημών ειμι πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνος. Αμήν». (Ματθ. 28, 19-20) Πράγματι οι Απόστολοι και στη συνέχεια οι διάδοχοί τους, υλοποίησαν την εντολή του Κυρίου. Αποστολή λοιπόν της Εκκλησίας, είναι ο Ευαγγελισμός – η κατήχηση πρώτα όλων των ανθρώπων.

Ο εν Τριάδι προσκυνούμενος Θεός είναι κατά την πίστι και τη διδαχή της Εκκλησίας μας και ομολογείται ως «ο αξιώσας τους πρεσβυτέρους ιερουργείν τον λόγον της αληθείας Του» («Ευχολόγιον το Μέγα» Αστήρ. Αθήναι 1970, σελ. 164)

Σε μία δε από τις ευχές της χειροτονίας εις πρεσβύτερον, ευχές που αναπέμπει ο Αρχιερέυς, αιτείται και παρακαλεί με τα ακολουθα λόγια τον Άγιον Θεόν: «Αυτός, Κύριε, και τούτον, ον ευδόκησας τον του πρεσβυτέρου υπεισελθείν βαθμόν, πλήρωσον της του Αγίου Πνεύματος δωρεάς ίνα γένηται άξιος..... ιερουργείν τον λόγον της αληθείας σου». (Αρχιερατικόν» Έκδ. Αποστολικής Διακονίας, Εν Αθήναι 1994 Γ' σελ.86).

Το αίτημα αυτό έχει την απαρχή του στην πρώτη αποστολική εποχή και την αναφορά του στην χαρισματική δωρεά του Αγίου Πνεύματος προς τους Αποστόλους κατά την ημέρα της Πεντηκοστής. Οριοθετεί ακόμα την έκφραση της Αποστολικής μαρτυρίας και της εκκλησιαστικής εμπειρίας για το έργο, τόσο του εν Τριάδι Θεού στην ιστορία, όσο και της διακονίας του λόγου Του και της συνεχείας του εκ μέρους των «μαθητών» και «διδασκάλων» Του.

Εικόνα και προτύπωση βέβαια, κάθε κηρυγματικής και ιεραποστολικής πρακτικής ήταν κατ' αρχήν εκείνα τα οποία έγινοντο κατά τη λατρεία της Συναγωγής στην Παλαιά Διαθήκη. Κατ' αυτήν, η ανάγνωση των βιβλικών περικοπών, κατά τα Σάββατα, προεμήνυε και προφητικά υπεδείκνυε την τέλεια αποκάλυψη του μυστηρίου της ενσάρκου οικονομίας του Θεού στο πρόσωπο του Εμμανουήλ, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

«Ότε δε ήλθε το πλήρωμα του χρόνου» (Γαλ.4,4) οι μαθητές εβίωσαν την παρουσία του Θεού μεταξύ των ανθρώπων και ότι ως Θεάνθρωπος ο Χριστός ενεργούσε θαυματουργικά, «θαυμαστά τε ένδοξα και εξαίσια» και ότι έλεγε διδάσκοντας το θέλημα του Θεού τα εγκολπώθηκαν οι Άγιοι Απόστολοι και τα μετέδωσαν. Ήταν φυσικό οι Απόστολοι μέσα σ' ένα τέτοιο αποκαλυπτικά θεϊκό περιβάλλον να έχουν ως κύρια φροντίδα την εξαγγελία του «λόγου της σωτηρίας» (Πράξ. 13,26) και την προσφορά του ως τροφής πνευματικής και «μάννα» εξ ουρανού, σύμφωνα με όσα «είδον και ήκουσαν και αι χείρες αυτών εψηλάφησαν» (Πράξ. 4,20). Μέλημα έκτοτε και έργο ποιμαντικής ευθύνης και ιεραποστολικής διακονίας, ανώτερο και αυτής της διακονίας των τραπεζών, «της αγάπης» ήταν για τους Αποστόλους και τους ποιμένες ο ευαγγελισμός του Λόγου (Πράξ. 8,4).

Η ενσυνείδητος αυτή υποχρέωση των μαθητών του Κυρίου, ως Αποστόλων της Εκκλησίας, εδράζεται εν τέλει και επικυρώνεται και από το γεγονός της εντολής και αποστολής, με την οποία ο Αναστημένος Χριστός επιφορτίζει τους συνεχιστές του σωτηριώδους έργου του και τους διαδόχους τους.

Μαζί με την χαροποιό και ειρηνοποιό ευλογία της Αναστάσεώς Του «ενετείλατο αυτοίς» (Ματθ. 17,9), όπως «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντας αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αυτούς τηρείν πάντα όσα ενετειλάμην υμίν, και ιδού εγώ μεθ' ημών ειμι πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνος. Αμήν». (Ματθ.28,19-20).

Από τον Αναστάσιμο αυτό κυριακό λόγο μπορούμε να εκτιμήσουμε βασικές αλήθειες, οι οποίες έχουν σχέση με το σκοπό, το περιεχόμενο, τη σημασία και την αναμφισβήτητη αξία της γνώσεως και επιγνώσεως του αποκεκαλυμμένου λόγου του Θεού και την μετάδοσή του.

Τα μέλη της πρώτης χριστιανικής κοινότητας ήσαν «προσκαρτερούντες τη διδαχή των Αποστόλων και τη κοινωνία και τη κλάσει του άρτου και ταις προσευχαίς» (Πράξ. 2,42). Αυτή η πρακτική της πρώτης Εκκλησίας αναδεικνύει

τη διακονία του Λόγου του Θεού ως ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά στοιχεία της αποστολής της Εκκλησίας, κατήχηση, Θεία Λατρεία και φιλανθρωπία.

Μετέπειτα αυτή η προσωπική εμπειρία της αποστολικής παρακαταθήκης και προφορικής παραδόσεως καταγράφεται για λόγους ποιμαντικής ακρίβειας της αποκεκαλυμμένης αλήθειας. Έτσι έχουμε τον κανόνα των βιβλίων της Καινής Διαθήκης, ώστε η ανάλυση και η ερμηνεία του καταγεγραμμένου λόγου του Θεού καθίσταται αναγκαία στις μεταποστολικές γενεές των Χριστιανών, όπως και στην εποχή μας.

Η διακονία αυτή στη συνέχεια, ως πολύτιμος και βεβαιωμένη διαχρονική εμπειρία της Εκκλησίας γίνεται λόγος οικοδομής, κατηχήσεως, λόγος διδακτικός προς «καταρτισμόν των Αγίων», των μελών της Εκκλησίας δηλαδή, (Εφεσ. 4,12), μέχρις ότου αυτοί κατακτήσουν «εις άνδρα τέλειον, εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού» (Εφ. 4,13) κατά τον Απόστολον των Εθνών Παύλο. Άρα λοιπόν κύριο έργο μας μαζί με την λατρεία του Θεού και η διακονία του λόγου του Θεού.

Ήτο άλλωστε δεδομένη η υπόσχεσις του Κυρίου προς τους υπάκουους στο θεϊκό πρόσταγμα μαθητές και κατά συνέπεια στο «θεσμό της Εκκλησίας», ότι «ο Παράκλητος, το Πνεύμα το Άγιον, ο πέμψει ο Πατήρ εν τω ονόματί μου, εκείνος υμάς διδάξει πάντα και υπομνήσει Υμάς, πάντα α είπον υμίν» (Ιωάν. 14,26).

Αυτή τη διδακτική και κηρυγματική παράδοση βιώνει η Εκκλησία μας στους μετέπειτα αιώνες, ότι «η των θείων Γραφών κατανόησις ου δείται ανθρωπίνης σοφίας, αλλά φωτισμού και αποκαλύψεως του Αγίου Πνεύματος» (P.G. 53,175). Είμαστε ευεργετημένοι οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί, διότι έχουμε πλούτο εμπειρίας διδασκαλίας του λόγου του Θεού από τους Αγίους Πατέρες όλων των εποχών. Δεν ερμηνεύουμε μόνοι μας και με ανθρωπίνη σοφία όπως οι διάφορες αιρέσεις τον λόγο του Θεού.

Δεν διέφυγε λοιπόν της προσοχής των αγίων Πατέρων το γεγονός της ύπαρξης της «σοφιστικής άκτιστης ενέργειας» του Θεού, της συνεχώς ενεργουμένης στους χαρισματούχους της Εκκλησίας «προς διαφύλαξιν και περιφρούρησιν της ακρίβειας της αλήθειας» σε χρόνους πειρασμού των Ορθοδόξων και απειλής της ενότητας της πίστεως από «τους βαρείς και λοιμώδεις λύκους» (Μην. Ιουλίου. Εκδ. Απ. Διακονίας σελ. 182) τους λυμαινομένους Αυτήν.

Πάντα όμως υπήρχεν ο κίνδυνος και ο πειρασμός, αδελφοί μου, «ο λόγος ο του Σταυρού» (Α. Κορ. 1,18) και «το φαιδρόν της Αναστάσεως κήρυγμα» («Ωρολόγιον Το Μέγα» Εκδ. Απ. Διακ. 1998 σελ. 481) να εκφυλλισθεί σε ακατάσχετη μεγαλοστομία και φτηνή ρητορικότητα και το μήνυμα του Ευαγγελίου και ο μυστηριακός τρόπος της σύστασης της Εκκλησίας, - όπου «το κτιστό» ενούται ασυγχύτως «εν Χριστώ» μετά του «ακτίστου» - να περιπέσει στην ηθικολογία και στην εκλογικευμένη θρησκευτική διδασκαλία.

Το μη Ορθόδοξο κήρυγμα κάνει το μυστήριο της «εν Χριστώ ζωής – ζωής αιωνίου που υπερβαίνει τον θάνατο – και της θεϊκής «παρεμβολής»- που πληροί με την χάρη της τον κόσμο και τον άνθρωπο – να φαίνεται στα μάτια των ανθρώπων ως μία εγκόσμια και ιστορική περιπέτεια ενός «Θεού», μίας κάποιας θρησκείας, υφισταμένης μεταξύ των πολλών και να είναι σαν μία εναλλακτική προβολή θέσεων ενός κοινωνικού συστήματος ή μίας ιδεολογίας, που εν τέλει δημιουργεί αδιέξοδα και υπαρξιακά κενά στους ακούντες.

Ο λόγος τότε ο ανθρώπινος, ο φιλοσοφικός, δεν γίνεται το ένδυμα με το οποίο περιβάλλεται και εκφράζεται το μυστήριο της εν Χριστώ αποκαλύψεως, αλλά λόγος φιλόσοφος περί Χριστού, σαρκική γνώση, χωρίς καμία οσμή από την άνωθεν σοφία, με φυσική συνέπεια όλες εκείνες τις παρενέργειες, που σκιαγραφεί και περιγράφει στα «Ασκητικά» του έργα ο Όσιος Ισαάκ ο Σύρος. «Η σαρκική ανθρώπινη γνώση... Που είναι ανάλογη στον ορθολογισμό της και αυθάδης στην οίηση της παντοδυναμίας της, που είναι γυμνή από τη θεία φώτιση και μέριμνα... δεν έχει να προσφέρει στον άνθρωπο παρά μία συνεχή ανησυχία... Η ανθρώπινη σοφία μόνη της δεν έχει να προσφέρει παρά τη λογική σοφία, που ταιριάζει στη διοίκηση του εκκοσμικευμένου κόσμου.

Ο άνθρωπος, χωρίς γνώση του λόγου Θεού, που δουλώνεται σ' αυτή τη γνώση... δουλώνεται στην μικροψυχία, στη λύπη, στην απόγνωση, στον δαιμονικό φόβο... στο φόβο του θανάτου, των παθών και των πονηρών θηρίων... (Απαντα τα ευρεθέντα ασκητικά, έκδ, Χ Σπανός, σελ. έξ)

Η πικρή γεύση λοιπόν της απόγνωσης κάνει τον άνθρωπο ν' αναζητεί τον λόγο της ελπίδας, γιατί επιβεβαιώνεται εν πολλοίς και στις ημέρες μας η προφητική ρήση: «Ίδού ημέραι έρχονται, λέγει Κύριος, και εξαποστελώ λιμόν επί την γην, ού λιμόν άρτων ουδέ δίψαν ύδατος, αλλά λιμόν του ακούσαι τον λόγον Κυρίου» (Αμώς 8,11). Και η δική μας εποχή δοκιμάζεται από πείνα και δίψα για την δικαιοσύνη του Θεού.

Όμως αδελφοί μου είναι μεγάλη ευλογία να είσαι ιερέας της ποιμένης του Χριστού. Σ' αυτή την εποχή να ζεις μέσα στο μυστήριο της Εκκλησίας του Χριστού, έχοντας αφιερώσει τη ζωή σου στην λατρεία του Θεού και στην διακονία του πλησίον. Μεγάλη τιμή να ποιμαίνεις τα λογικά πρόβατα του Κυρίου εξ ονόματός Του, να μιλάς διαρκώς για τον Χριστό, να τον φανερώνεις με τα έργα, τα λόγια, με όλη την ζωή σου.

Εξίσου μεγάλη είναι όμως και η ευθύνη και μεγάλο το βάρος της διακονίας, σε μία εποχή που όλα αλλάζουν, η κοινωνία μας σταδιακά αποϊεροποιείται και πολλοί συμπολίτες μας είναι από αδιάφοροι, έως και εχθρικοί απέναντι στον κλήρο. Οι κοινωνικές ζυμώσεις της εποχής μας, η ιδεολογική σύγχυση που επικρατεί, ακόμη και τα Μ.Μ.Ε. που συχνά προβάλλουν αρνητικά την Εκκλησία, έχουν διαμορφώσει μια νέα πραγματικότητα. Στο παρελθόν, λειτουργούσαμε μέσα από την ασπίδα που παρείχε η μεγάλη αποδοχή της Ορθοδοξίας, από την πλειοψηφία των πολιτών της χώρας μας.

Πλέον, μεγάλο μέρος των πιστών, είναι ακατήχητοι. Δε γνωρίζουν τα βασικά της πίστεως, παρασύρονται και πλανώνται εύκολα από διάφορους τηλεπροφήτες, αιρετικούς και μελλοντολόγους.

Μέσα σε όλα αυτά, ως κληρικός, καλείσαι να λειτουργήσεις ως ποιμένας, πατέρας και δάσκαλος, να γίνεις «τοijs πάσιν τα πάντα». Βλέπεις τα βλέμματα των ενοριτών συνεχώς στραμμένα πάνω σου. Κάθε σου κίνηση, κάθε λόγος, κάθε πράξη κρίνονται διαρκώς, συχνά από ανθρώπους με πολύ διαφορετικές αντιλήψεις και απόψεις. Πασχίζεις να κατηχήσεις τους αδελφούς, να τους διδάξεις την ορθόδοξη πίστη και παράδοση και συναντάς και άγνοια και αντιδράσεις. Πρωταρχική μας όμως έγνοια είναι η δική μας πνευματική κατάσταση.

Πρέπει λέει ο Αγ. Γρηγόριος ο Θεολόγος, να καθαρίσουμε πρώτα τους εαυτούς μας κι έπειτα να καθαρίσουμε τους άλλους. Να αποκτήσουμε σοφία κι έπειτα να κάνουμε και τους άλλους σοφούς. Να γίνουμε φως, για να φωτίσουμε. Να πλησιάσουμε οι ίδιοι στο Θεό, για να φέρουμε κοντά μας και τους άλλους. Να αγιασθούμε, για να αγιάσουμε, να πιάσουμε από το χέρι και να οδηγήσουμε στον Χριστό καθένα που ποθεί τη λύτρωση, να συμβουλευτούμε με σύνεση τους πνευματικούς μας πατέρες και τον Επίσκοπό μας.

Δεν καλούμαστε να αλλάξουμε τους άλλους – αυτό είναι έργο του Αγίου Πνεύματος, που εξαγιάζει και αλλοιώνει. Καλούμαστε να γίνουμε πατέρες και συνοδοιπόροι, δίνοντας το παράδειγμα με την ίδια τη ζωή μας. Και δεν είναι ανάγκη να έχει τελειώσει πανεπιστήμια και θεολογία κανείς. Οι απαντήσεις είναι στην Αγία Γραφή και στα βιβλία των πατέρων, στα οποία μπορούμε όλοι να καταφύγουμε. Ο Άγιος Κοσμάς, ο πολιούχος μας, λέει πως κανείς δεν έμαθε γράμματα χωρίς δάσκαλο και μελετώντας το Άγιο Ευαγγέλιο ευρήκα σ' αυτό πολλά και Άγια νοήματα, που όλα είναι μαργαριτάρια, θησαυρός, πλούτος, χαρά, ευφροσύνη, ζωή αιώνιος.

Αδελφοί μου, ως ποιμένες, οφείλουμε να διατηρούμε άσβεστη την πείνα και τη δίψα για πνευματική μελέτη. Μην αποθαρυνόμαστε, οι Γραφές και τα βιβλία των πατέρων δείχνουν το δρόμο. Κι αν πάλι δυσκολευόμαστε, αυτό προσπαθεί ο Επίσκοπός μας να πράξει, μας δίνει τις ευκαιρίες να εμπνευσθούμε και να αναζωπυρώσουμε το χάρισμά μας. Όπως υπάρχει ο κίνδυνος της εξοικείωσης στα τελούμενα στο Ναό, υπάρχει και ο κίνδυνος της ραθυμίας στην ιεραποστολική μας διακονία.

Ο γέρον Αιμιλιανός ο Σιμωνοπετρίτης έλεγε: « Ο ιερέυς οφείλει να έχει τη βεβαίαν αυτή αίσθηση, ότι παρίσταται συνεχώς κατενώπιον του Θεού και ως εκ τούτου πορεύεται να προετοιμασθεί δε' αυτήν τη συνάντηση, η οποία είναι ένα τρομερό και ασύγκριτο γεγονός. Η συνάντηση με το Θεό, θα γίνει οπωσδήποτε και συνεχώς γίνεται, είτε το πιστεύει, είτε δεν το πιστεύει. Είτε το θέλει, είτε δεν το θέλει, είτε προσέρχεται να εκπληρώσει τη διακονία του, είτε να προσφέρει τη λατρεία του. Το πρόβλημα είναι εάν ο ιερέυς αισθανθεί ότι συναντάται με το Θεό

και εάν θα εξέλθει αντλήσας δύναμη, ή αν απλώς θα προσπεράσει χωρίς να λάβει και χωρίς να δει τίποτε.

Από τη Θεία Λατρεία λοιπόν αντλείται η δύναμη που χρειαζόμαστε όλοι για να παράξουμε έργο και πάντα από εκεί θα πρέπει να πηγάζουν οι όποιες δραστηριότητες οργανώνονται στην ενορία μας. Μαζί με την λατρεία και η διακονία του Λόγου του Θεού. Και η μεταξύ μας ενότητα και ο συμπνευματισμός μας, μας ενισχύουν επίσης.

Το κοινωνικό έργο είναι πιο σημαντικό σήμερα παρά ποτέ, όμως προτεραιότητα θα πρέπει να έχει η ιεραποστολή και στους ήδη βαπτισμένους, η επανακατήχηση των αδελφών μας. Με τη μοναξιά να ταλανίζει τους ανθρώπους, τους βλέπουμε να ψάχνουν έντονα να εκπληρώσουν την αίσθηση του «ανήκειν» σε σωματεία, ομάδες, συλλόγους, εθελοντικές οργανώσεις. Τους ανθρώπους αυτούς πρέπει να πλησιάσουμε, με ποιμαντικό ενδιαφέρον, διάκριση και εγρήγορση. Να αναπτύξουμε προσωπικές σχέσεις με τους ενορίτες μας, πάντα με γνώμονα το λόγο του Θεού, πάντα με σημείο αναφοράς τη συμμετοχή στη λατρευτική ζωή της εκκλησίας μας. Να καταστήσουμε, δηλαδή την ενορία, μία πνευματική οικογένεια, την οικογένεια του Χριστού, όπου καθένας να νιώθει ότι ανήκει. Ο Χριστός είναι το παν όπως έλεγε ο Άγιος Πορφύριος και με τον Χριστό θα συνδέσουμε τους ανθρώπους.

Κοινή διαπίστωση είναι ότι εμείς οι Ορθόδοξοι Έλληνες από όλα τα Χριστιανικά δόγματα έχουμε την μικρότερη και πλέον αδύναμη επαφή με το θεόπνευστο και μοναδικό ιερό κείμενο της Αγίας Γραφής. Και εάν ρωτήσουμε έναν εκκλησιαζόμενο να μας πει την βασική διδασκαλία του Χριστού θα δυσκολευτεί. Και δεν ρωτάμε για την άγνοια περί δογματικής διδασκαλίας για το θεανθρώπινο πρόσωπο του Χριστού. Ποιός είναι ο Χριστός, τί είναι, τί δίδαξε;

Η σημασία των Κύκλων Μελέτης Αγίας Γραφής.

Γι' αυτούς ακριβώς τους λόγους, ο θεσμός των Ενοριακών Κύκλων Μελέτης Αγίας Γραφής προσφέρει στην Εκκλησία καίριο, απαραίτητο και αναντικατάστατο έργο. Χωρίς διαρκή πνευματική τροφοδοσία από το Ιερό Ευαγγέλιο, χωρίς διαρκή εμβάθυνση στα νοήματά του, χωρίς διαρκή ερμηνεία των βιβλίων του, ώστε να γνωρίσουμε σωστά τον Χριστό και το λόγο του, η πνευματική ζωή ατροφεί και μοιραία θα αναζητήσει υποκατάστατα, ανάγοντας σε αυθεντίες πρόσωπα ακατάλληλα και αμφιβόλου ποιότητας κείμενα.

Η σύγχυση, αδελφοί μου, περί τα θεολογικά ζητήματα που χαρακτηρίζει τους καιρούς μας έχει τη ρίζα της στην άγνοια του Ευαγγελίου και στην επιφανειακή σχέση του πληρώματος της Εκκλησίας με αυτό. Γι' αυτό, η διακονία μας θα μπορούσε να περιγραφεί κυρίως ως εργατών του Ευαγγελίου πρώτα και μαζί – παράλληλα και ως Λειτουργών του. Όπως στην Θεία Λειτουργία που αποτελείται από δύο μέρη, τη Λειτουργία του Λόγου του Θεού και τη Λειτουργία

της Θείας Αναφοράς της Θείας κοινωνίας. Είμαστε εργάτες του Ευαγγελίου, εργάτες εμφύτευσης σπόρων λυτρώσεως στις ψυχές των πιστών, κυριολεκτικά σπορείς Αγίου Πνεύματος στην αγαθή γη της καρδιάς του κάθε ανθρώπου. Καλύτερη παραμυθία από τον θείο λόγο δεν μπορούμε να βρούμε. Την ώρα της δοκιμασίας και του πειρασμού αναδεικνύεται και το μέγεθος της δωρεάς και της αγάπης του Θεού με μέγιστη έκφρασή του τη δωρεά του Λόγου Του. Η μελέτη του λόγου του Θεού είναι πολύ μεγάλο αγαθό μας λέει ο Ιερός Χρυσόστομος, μεταφέρει το νου από τη γη στον ουρανό, όταν γεμίζει τις ψυχές μας, φέρνει την βασιλεία του Θεού στη γη μας.

Η διαχρονική αξία της Βίβλου και το φετινό θέμα:

Η Αγία Γραφή είναι το θεμέλιο της πίστεως και αν διαδίδεται και εμπνέει μέχρι σήμερα, είναι ακριβώς διότι δεν διέψευσε τις ελπίδες και τις ευεργεσίες που επιφυλάσσει σε κάθε συνειδητό και ταπεινό μελετητή της. Κάθε της σελίδα, κάθε της χωρίο, κάθε της λέξη αποτελούν διαφορετικές πύλες εισόδου που οδηγούν στο ίδιο κέντρο: Την επίγνωση της αγάπης του Θεού για τους ανθρώπους και την ένωση μαζί Του. Είναι επόμενο, σε κάθε ιεραποστολική περίοδο να επιλέγεται κάτι συγκεκριμένο. Το συγκεκριμένο όμως αυτό δεν είναι κάτι επιμέρους αλλά είναι συγχρόνως κάτι καθολικό, κάτι που περικλείει ολόκληρη την αλήθεια και διασώζει όλες τις διαστάσεις της μεγάλης αυτής θείας δωρεάς.

Από φέτος ο Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας στις ενοριακές συνάξεις αποφάσισε να εμβαθύνουμε στο πρόσωπο του Χριστού και στη διδασκαλία Του. Μας παρέχεται ως βοήθημα το πολύ σπουδαίο τρίτομο έργο του Μακαριστού Μητροπολίτου Πειραιώς και Φαλήρου κυρού ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ (ΚΑΡΟΥΣΟΥ), «Ο ΒΙΟΣ ΚΑΙ Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ. Ευλαβική προσέγγιση».

Οι τρεις τόμοι του έργου αυτού μας παρέχουν πλούσιο υλικό για περισσότερο από ένα έτος. Το έργο αυτό του μακαριστού Ιεράρχου είναι πολύ κατανοητό και προσβάσιμο από όλους πιστεύω. Όμως χρειάζεται προετοιμασία, όχι μία μηχανική χρήση και τυπική ανάγνωση.

Σε κάθε συνάντηση το κάθε κεφάλαιο μπορεί να γίνεται κείμενο ανάγνωσης από τον υπεύθυνο. Έχοντας όμως προετοιμάσει στη συνέχεια ερωτήσεις και επισημάνσεις σε βασικά σημεία της διήγησης, ώστε να αναπτύσσεται ένας διάλογος με ευπρέπεια μέσα στο θέμα, όχι με πλατιασμούς σε άλλα θέματα. Στη συνέχεια να αναδεικνύεται η αξία του συγκεκριμένου γεγονότος της ζωής ή της διδασκαλίας του Κυρίου μας για την πίστη μας και για την ζωή μας. Για να μεταδοθούν σωστά οι αλήθειες της πίστεως χρειάζεται προετοιμασία και προσωπική εμβάθυνση στο κείμενο. Το τρίτομο συγγραφικό έργο του μακαριστού Ιεράρχου, μας βοηθά να εμβαθύνουμε το πρόσωπο του Χριστού και μας αποκαλύπτει με κατανοητό τρόπο το σχέδιο της θείας οικονομίας.

Συνειδητοποιούμε ότι δεν πρόκειται λοιπόν περί απλού γραπτού λόγου, αλλά περί εμφάνισης του Θεού διά του Λόγου του Θεού. Πρώτη λοιπόν προϋπόθεση η καρδιακή σχέση με το κείμενο. Αυτή ουσιαστικά θα μιλήσει, όταν καλέσουμε άλλους να ταξιδέψουν μαζί μας σε αυτό το πέλαγος της χάριτος του Ιερού Ευαγγελίου. Μετά το θέμα γίνονται ερωτήσεις για να υπάρχει διάλογος. π.χ. Ποια είναι νομίζετε η σκοπιμότητα αυτών των λεγομένων ή αυτού του θαύματος του Χριστού; Τι θα μπορούσε να έχει προηγηθεί και τι νομίζετε ότι ακολούθησε; Από τις απαντήσεις που παίρνουμε, μεταφέρουμε τη συζήτηση στο παρόν. π.χ. Νομίζετε πως είναι ρεαλιστική αυτή η θέση του Χριστού; Θα έλεγε τα ίδια πράγματα αν βρισκόταν μεταξύ μας σήμερα; Είναι εφικτές οι συμβουλές του την εποχή μας; Και ούτω καθεξής.

Το γεγονός είναι πως η προσπάθεια απαιτεί ετοιμότητα εκ μέρους του εισηγητή αλλά και αναγνώριση κάποια στιγμή της αδυναμίας του να μην απαντήσει άμεσα σε όλα τα ερωτήματα που θα τεθούν. Αυτό δεν είναι υποχρεωτικά μειονέκτημα. Ίσα – ίσα που θα γίνει η αφορμή να προβληματιστούμε για ένα επόμενο μάθημα στηριγμένο σε μελέτη και σε μία πιο στοχευμένη προετοιμασία για ένα φλέγον θέμα.

Γενικά, ο εισηγητής πρέπει να αφομοιώσει τον ρόλο ενός συντονιστή και όχι ενός ομιλητή με μονόλογο. Το ζητούμενο δεν είναι να ερμηνευτούν αναλυτικά όλες οι πτυχές μιας περικοπής σε μία συνάντηση αλλά οι συμμετέχοντες να μην είναι τυπικοί ακροατές, αλλά να πειστούν να θέσουν προσωπικά ερωτήματα, ακόμα και προσωπικές ανησυχίες, και να αναζητήσουν προσωπικές απαντήσεις και να αγαπήσουν τον λόγο του Θεού, ώστε να καταφεύγουν στην μελέτη του συνεχώς, στη ζωή τους.

Επίλογος

Η λειτουργία των Κύκλων Μελέτης Αγίας Γραφής είναι ξεχωριστή. Πρόκειται για προσφορά μεγάλης ωφέλειας, ψυχικής τονώσεως, θεολογικής εμπάθυνσης, πνευματικής τροφοδοσίας, αλλά και ανθρώπινης επικοινωνίας ο λόγος του Θεού διαμορφώνει το ήθος μας.

Εν μέσω σύγχυσης και αβεβαιότητας, η μελέτη του Ευαγγελίου μπορεί να προσφέρει ευεργετικά αποτελέσματα, τόσο στους ακροατές, όσο και στον διδάσκοντα. Είναι βέβαιον πως θα αποδώσει, εάν και εφ' όσον, εκείνος που θα αναλάβει το πολύτιμο για την Εκκλησία έργο της βιβλικής μελέτης το καταστήσει το έργο αυτό προσωπικό, βιωματικό, καρδιακό.

Κύριος σκοπός της διακονίας αυτής είναι η διαπότιση της καθημερινότητας από το ήθος της πίστεως στον Χριστό και του Ευαγγελίου Του. Πέρα από τα συναρπαστικά συναισθήματα που κρύβει η βιβλική μελέτη, ζητούμενο είναι η στήριξη της ζωής και το κουράγιο που προκύπτει από το

Ευαγγέλιο, την βασική πηγή της πίστης μας και το στήριγμα γενεών και γενεών χριστιανών μέχρι και σήμερα.

Κληρικοί και λαϊκοί Ιερουργούντες το Ευαγγέλιον του Θεού καλούμαστε να γίνουμε συνεχιστές των Αγίων Αποστόλων, των Αγίων Πατέρων και να φανερώσουμε σε όσους μας εμπιστεύτηκε η χάρις του Θεού ότι είναι γλυκιά τω λαρυγγί μου τα λόγια σου Κύριε, υπέρ μέλι τω στόματί μου. (Ψαλμ. ρη 103).